

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **V. H.**
zastoupena Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem, advokátem
se sídlem Vrchlického 678/19, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČO 00551023**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/41740-918,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/41740-918, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 600 Kč, k rukám advokáta žalobkyně do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitky žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Hradci Králové, KP Náchod (správního orgánu I. stupně) ze dne 28. 5. 2019, č. j. 16763/2019/NAC, kterým bylo rozhodnutí o žádosti žalobkyně tak,

že jí byl přiznán příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve výši 4 400 Kč od listopadu 2018.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami z odvolání; naopak konstatuje, že odůvodněné odvolání neobdržel, ačkoli z doručanky vyplývá opak. Proto žalobkyně považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Dále žalobkyně namítá neúplné zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný vycházel primárně ze zdravotnické dokumentace, avšak žalobkyně se neztotožňuje s tím, že toto bylo dostačující pro objektivní skutkový závěr o jejím zdravotním stavu. Vedle základních životních potřeb, jejichž výkon žalobkyně dle žalovaného nezvládá, potřebuje pomoc minimálně v 3-4 dalších oblastech, a to v orientaci, komunikaci, schopnosti oblékání a obouvání a v oblasti základních fyziologických potřeb. To, zda žalobkyně tuto pomoc potřebuje, nemůže vyplývat pouze z písemných podkladů. Dle žalobkyně bylo třeba provést osobní vyšetření žalobkyně, na což však správní orgán I. stupně rezignoval.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že závěry hodnocení zdravotního stavu odpovídají lékařským záznamům i závěrům sociálního šetření. Komise hodnotila, že u žalobkyně dominuje omezení fyzických schopností, zejména na podkladě degenerativních změn páteře, po opakovaných zlomeninách stehenních kostí a v oblasti pánve, uváděny závratě s opakovanými pády. Je pravidelně ošetřována pro bércové vředy. Pro občasné úniky moči jsou předepisovány inkontinenční pomůcky. Mobilita je omezena, chůze s oporou dvou francouzských holí. Není doloženo ochrnutí končetin, není funkčně závažné omezení rozsahu hybnosti kloubů a páteře ani funkčně významné postižení horních končetin. Žalobkyně byla orientována místem, časem i osobou, nebylo doloženo funkčně významné postižení zraku a duševních schopností. Uváděna nedoslýchavost, používá naslouchadlo, je schopna se porozumět, nejednalo se o stav odpovídající praktické či úplně hluchotě s neschopností se v přirozeném prostředí domluvit.
5. K základní životní potřebě orientace, kterou žalobkyně dle vlastních námitek nezvládá, žalovaný uvedl, že s vhodnou kompenzací (naslouchadlo, lupa) je tato potřeba zvládána. Nutnost užití vhodných kompenzačních pomůcek nebrání zvládání základní životní potřeby. U schopnosti orientace se posuzuje rozměr smyslový a duševní. Hodnotí se ve vztahu k uvědomění si vlastní identity v prostředí a čase. K neschopnosti orientace může vést úplná hluchota/slepota, mentální retardace, demence apod. Tíže postižení v oblasti orientace u žalobkyně neodpovídá nezvládání základní životní potřeby orientace.
6. Ohledně komunikace se hodnotí schopnost porozumět se srozumitelnou řečí. Žalobkyně je i přes nedoslýchavost schopna porozumět se mluvenou řečí, což vyplynulo též ze sociálního šetření. Je schopna pochopit obsah přijímaných zpráv, porozumívat se v rozsahu běžné slovní zásoby. Zdravotní stav žalobkyně tíží neodpovídá závažné mentální ani smyslové poruše.
7. K potřebě oblékání a obouvání žalovaný uvedl, že zde není objektivizovaná tíže zdravotního postižení, která by odůvodňovala nezvládání této životní potřeby. Závěr

ohledně zvládání oblékání uvádí zpráva praktické lékařky; žalobkyně při sociálním šetření sama uvedla, že se pomalu obleče a obuje sama.

8. Pokud jde o potřebu výkonu fyziologické potřeby, žalobkyně užívá inkontinenční pomůcky; jejich použití samo o sobě není důvodem pro uznání této potřeby jako nezvládané.
9. Žalobkyně namítá, že nedošlo k jejímu osobnímu vyšetření posudkovými lékaři. Žalovaný k tomu uvedl, že komise měla k dispozici dostatečnou zdravotní dokumentaci, v níž byl zdravotní stav dostatečně popsán.
10. Závěrem žalovaný uvedl, že odvolání žalobkyně splňovalo všechny náležitosti k projednání; doplnění odvolání žalovaný neobdržel. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu. Žalovaný má za to, že nekrátil žalobkyni na jejích procesních právech. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

11. Žalobkyně k vyjádření žalovaného doplnila, že nelze přičítat k její tíži, pokud žalovaný neobdržel odůvodnění odvolání. Pokud se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v tomto podání, již tato vada je důvodem pro zrušení rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o příspěvek na péči byla podána dne 14. 11. 2018. Dne 16. 1. 2019 proběhlo sociální šetření. Z protokolu soud zjistil, že posuzovaná se pohybuje pomalu pouze na krátké úseky v domácnosti, zrakem poznává, je silně nedoslýchavá. Je orientovaná časem, místem osobou. Je schopna porozumět a dorozumět se srozumitelnou řečí. Z mobilu volá z předvoleb, pro jistotu jej stále nosí s sebou na šňůrce na krku. Jídlo jí chystá snacha a oběd nocí pečovatelky, posuzovaná se sama nají a napije. Ustrojí se a obuje pomalu sama. S výměnou/tříděním prádla pomáhá snacha. Běžnou denní a celkovou hygienu provádí s pomocí své snachy, která pomáhá se vstupem do vany, s umytím těla a vlasů. Nosí inkontinenční vložky. Ošetřovatelka k ní dochází na obvázání bércových vředů cca 3x týdně. Pečující osoby (syn a snacha) k ní dochází ráno a večer.
14. Posudek OSSZ Náchod ze dne 9. 4. 2019 hodnotil jako nezvládané základní životní potřeby: mobilita, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Ke stejným závěrům došel posudek ze dne 9. 5. 2019. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobkyni uznal závislou ve II. stupni – středně těžká závislost, a přiznal jí příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně.
15. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 3. 7. 2019 odvolání s tím, že u ní byly naplněny předpoklady pro přiznání stupně III (těžká závislost). Doplnění odvolání se ve správním spise nenachází.
16. Posudek MPSV ze dne 6. 2. 2020 shledal, že žalobkyně není schopna zvládat tyto potřeby: mobilita, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.

17. Dle § 7 ZSS se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Dle odst. 2 má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká (...).
18. Dle § 8 odst. 2 ZSS se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, a ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Dle § 9 ZSS se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.
19. Dle § 9 odst. 4 ZSS se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle § 9 odst. 5 ZSS se funkční schopnosti hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
20. Způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby dále upravuje vyhláška č. 505/2006 Sb., dle jejíhož § 1 odst. 3 se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby hodnotí a) tělesné struktury a b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. Dle odst. 4 za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně **úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu.** Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
21. Dle § 2 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

22. Soud se nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Krajský soud předesílá, že pokud by bylo rozhodnutí žalovaného založené na vyčerpávajícím posudku důsledně odůvodněné, nemusela by absence odůvodnění odvolání ve správním spise způsobit takovou vadu řízení, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Tak tomu ale v aktuálním případě nebylo.
23. V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Ads 80/2016-22, Nejvyšší správní soud shrnul judikaturu vztahující se k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči a uvedl zde, že pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek PK MPSV, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009-53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 3 Ads 129/2014-24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 3 Ads 24/2013-34). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Ads 156/2014-28). V souladu s § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Ads 68/2014-37). Nezvládnutí být jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Jestliže na základě podkladů lékařského posudku lze konstatovat, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá a posudková komise dospěje k závěru, že tato životní potřeba je i přesto zvládána, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, čj. 3 Ads 50/2013-32). Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Ads 68/2014-37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25).

24. Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, **především s těmi, které posuzovaný namítá**, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 25/2013-26).
25. Z výše uvedeného vyplývá, že tyto podmínky nebyly v daném případě naplněny, neboť posudková komise nereagovala na námitky vznesené v odůvodnění odvolání žalobkyně. Neučinil tak ani žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, kde pouze převzal závěry posudkové komise stran stravování a oblékání a obouvání. Tyto závěry byly nad to velmi obecné, nezohledňující individuální situaci žalobkyně. Seznámení žalobkyně s tím, které věci se hodnotí a které nikoliv, tj. z čeho správní orgán vychází a co zohledňuje, musí být součástí přezkoumatelného rozhodnutí, jejich doplnění ve vyjádření k žalobě nemůže být zhojením neúplného rozhodnutí.
26. Obsahem posudku PK MPSV je pouze shrnutí některých lékařských zpráv a protokolu ze sociálního šetření. Aniž by PK MPSV zjištěné skutečnosti jakkoliv hodnotila a konfrontovala je s jednotlivými základními životními potřebami dle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách a jejich obsahovou konkretizací ve vyhlášce, uvedla, že po zhodnocení odborných nálezů a lékařských zpráv lze potvrdit závěr lékaře OSSZ. To je doprovázeno přílohovou tabulkou, která sestává toliko ze seznamu jednotlivých životních potřeb a vedle nich bez bližšího odůvodnění uvedeného závěru buď „zvládá“ či „nezvládá“. Takový způsob vypořádání by bylo možné akceptovat tam, kde je zvládání základních životních potřeb zjevné, což však s ohledem na námitky žalobkyně nelze konstatovat. V dané věci tak nelze takový posudek považovat za úplný a přesvědčivý. Kromě naprosté rezignace na jakékoliv hodnocení uvedených skutečností totiž postrádá i jakýkoliv náznak vypořádání námitek žalobkyně, resp. jejího zmocněnce.
27. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře uvádí, že „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu*“ (viz rozsudek ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že přesvědčivost posudku je kategorií nezávislou na tom, zda byla posuzovaná osoba fyzicky přítomna jednání posudkového orgánu, či nikoliv. Aby mohl být posudek přesvědčivý, musí se srozumitelně a bez vnitřních rozporů vypořádat se všemi relevantními skutečnostmi a jeho závěry nesmí být zpochybněny obsahem jiného posudku nebo lékařské zprávy. Osobní vyšetření má zvláštní význam, existují-li rozpory mezi posudkovým hodnocením a podkladovými materiály (rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, čj. 10 Ads 337/2016-33, bod 16). Lze tedy shrnout, že přestože osobní vyšetření posuzované osoby není vždy nutné, je potřeba však založit takové dostatečné a komplexní podklady rozhodnutí, které budou způsobitelné ustát též námitky posuzované osoby.
28. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému proto shledal námitku žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nereagování na odvolací námitky oprávněnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil.

VI. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené soud žalobu shledal důvodnou, tedy napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení musí správní orgány postupovat tak, aby bylo reagováno na všechny námitky žalobkyně, aby byl její stav posouzen komplexně a z odůvodnění rozhodnutí bylo zřejmé, že je posuzována její individuální situace. Vypořádají se s jednotlivými aktivitami dle výše citované vyhlášky a bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Ads 80/2016-22, či rozsudek 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. dubna 2019), zabývající se postupem hodnocení jednotlivých aktivit. Jak již krajský soud výše vyložil, hodnocení jednotlivých aktivit musí být náplní odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, nikoli až vyjádření k žalobě.
30. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady žalobce, který měl ve věci úspěch, tvořila odměna právního zástupce za zastupování před soudem, kterému soud přiznal částku 2 600 Kč, a to za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč (převzetí věci a sepsí žaloby), tj. 2 000 Kč, a za 2 režijní paušály po 300,-Kč, tj. 600,-Kč, dle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (soud nehonoroval úkon repliky, neboť v ní nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti oproti žalobě). Uvedenou částku je povinen žalovaný uhradit ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 3. května 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.